

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év szeptember hó 4. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés bűntettének kísérlete miatt terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 19.B.434/2023/36. számú ítéletét megváltoztatja.

A 2021. június 4. és 5. napján őrizetben töltött időtartamot a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

terhelt1 vádlott által 2025. július 26. napjától július 27. napjáig őrizetben, majd 2025. július 28. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 305.362 (háromszázötezer-háromszázhatvankettő) forint bűnügyi költségből terhelt1 vádlott 37.700 (harminchétezer-hétszáz) forintot köteles az államnak megfizetni, míg a fennmaradó összeg az államot terheli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék a Be. CI. Fejezetében szabályozott eljárás keretében – az ismeretlen helyen tartózkodott vádlott távollétében – 2024. november 29. napján kihirdetett 19.B.434/2023/36. számú ítéletével terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés bűntettének kísérletében és a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés d) pontja szerint

minősülő testi sértés bűntettének kísérletében, ezért halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

[2] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, továbbá megállapította, hogy legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, azokat részben megsemmisíteni, részben a vádlott részére kiadni rendelte, kötelezte a vádlottat, hogy a felmerült bűnügyi költségből 260.105 forintot fizessen meg az államnak, továbbá megállapította, hogy az ezt meghaladó bűnügyi költséget az állam viseli.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetését követően az ügyész a fellebbezés bejelentésére három munkanapot tartott fenn, majd e határidőn belül a vádlott terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést. A védő az elsőfokú ítélet kihirdetés után enyhítés céljából fellebbezett.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.56/2025/3. számú átiratában az ügyési fellebbezést fenntartotta, míg a védő fellebbezését nem tartotta alaposnak.

[5] A vádhatóság megállapította, hogy a felülbírálat a Be. 590. § (3) és (5) bekezdése alapján korlátozott, majd a Be. 749. § (1) bekezdése alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az eljárást az ismeretlen helyen tartózkodó vádlott távollétében folytassa le.

[6] Álláspontja szerint a törvényszék a perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat egyenként és együttesen értékelve állapította meg a tényállást, amelyre alapítottnak okszerűen mondta ki a vádlott bűnösségét a vád tárgyává tett testi épség elleni bűncselekményekben.

[7] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta, azonban nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, ezért a vádlottal szemben eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki. A fellebbviteli főügyészség szerint a szabadságvesztés büntetésnek az elsőfokú bíróság által meghatározott tartama nem tükrözi az elbírált bűntettek együttes tárgyi súlyát, a középértékhez viszonyítva indokolatlanul alacsony mértékben került meghatározásra, ezért a középértéket elérő felemelése indokolt. Ebből adódóan a védelemnek a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése nem vezethet eredményre.

[8] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek találta azzal a kiegészítéssel, hogy az őrizetben töltött időtartamnak a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról szükséges rendelkezni.

[9] Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát emelje fel és annak tartamába az általa őrizetben töltött időtartamot számítsa be.

[10] A védő fellebbezése írásban benyújtott indoklásában fenntartotta az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket nem megfelelő mértékben értékelte, ezért indítványozta, hogy az ítéltábla a büntetés tartamát az alábbiakra tekintettel mérsékelje:

- védence a terhére rótt cselekményeket az első kihallgatásakor teljes mértékben elismerte, vallomását utóbb akként módosította, hogy ittasága miatt nem emlékszik a vádbeli éjszakán történetekre,
- a vádlott büntetlen előéletű,
- a védence terhére rótt bűncselekmények kísérleti szakban maradtak.

[11] Mindezen tényezőkre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést eltúlzottnak találta, ezért annak enyhítését kérte.

[12] A vádlottat – a rá vonatkozó fellebbezési határidő letelte után – az ellene kibocsátott elfogatóparancs alapján, a másodfokú eljárásban 2025. július 28. napján az ítéltáblára előállították, majd az elsőfokú bíróság az ugyanezen a napon megtartott ülésen kihirdetett 1.Bf.51/2025/11. számú végzésével elrendelte letartóztatását.

[13] A vádlott felkutatására tett intézkedések az elsőfokú bíróság nem jogerős ügydöntő határozatának kihirdetése után vezetettek eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 752. § (1) bekezdésének mérlegelést nem engedő rendelkezése alapján tárgyalást tűzött ki. A tárgyaláson a vádlottat kihallgatta, továbbá ismertette a vádlott távollétében tartott törvényszéki tárgyalás anyagának lényegét.

[14] terhelt1 vádlott a tárgyaláson a személyi körülményeiről elmondta, hogy Iránban 2-3 évet járt az általános iskolába. Állítása szerint gyerekkorában elhagyta Afganisztánt és Iránba költözött. Afgán állampolgárként menedékjogot kapott Magyarországon és az elfogása előtt az építőiparban dolgozott, alkalmi munkákat vállalt, melyekből napi 25.000 forintot keresett. Előadta továbbá, hogy vagyona nincs.

[15] A büntetőügy tárgyával kapcsolatban kifejtette, hogy a vádbeli estén ittas állapotba került, majd eljutott abba a bárba, ahol a sértettek tartózkodtak. Állítása szerint ittasága miatt már nem akartak számára alkoholt felszolgálni, ezért alakult ki a nézeteltérés, azonban a részletekre nem tud visszaemlékezni. A sértettek sem emlékszik, de azt látta, hogy a helyszínen valakinek bekötötték a fejét. A nyomozati iratokból a sértettek sérüléseiről készült

fényképfelvételek elé tárása után úgy nyilatkozott, hogy lehetségesnek tartja a sérülések okozását, de részeg volt, így nem emlékszik semmire.

[16] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a tárgyaláson tartalmilag megismételte az átiratban írtakat és a súlyosításra irányuló indítványt is fenntartotta.

[17] A védő a tárgyaláson szintén a fellebbezése írásban kifejtett indokaival egyező érvekre hivatkozott és továbbra is kérte az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamának mérséklését.

[18] terhelt vádlott az utolsó szó jogán szabadságvesztés büntetésének enyhítését indítványozta arra hivatkozással, hogy édesanyját és édesapját is fenntartja a keresetéből.

[19] Az ellentétes irányú fellebbezések egyike sem alapos, az ítéltábla az elsőfokú ítéletet egyéb okból változtatta meg.

[20] A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva megállapította, hogy a fellebbezéseket a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján szűkített tartalommal jelentették be, ezért a Be. 590. § (3) és (5) bekezdése értelmében a felülbírálat korlátozott.

[21] A korlátozott felülbírálat azt jelenti, hogy a másodfokú bíróságnak kizárólag a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában írt eljárási szabálysértések vizsgálatára volt törvényes lehetősége, melynek során a fellebbviteli főügyészséggel egyezően megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

[22] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, ha a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. Ennek megfelelően az ítéltábla a határozatát a hivatkozott törvényi előírás szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[23] A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést terhelt vádlott bűnösségére és cselekményei minősítése is törvényes. Az elsőfokú bíróság jogi indokolása példaértékű, kiegészítésre kizárólag annyiban szorul, hogy a kísérlet törvényhelye a Btk. 10. § (1) bekezdése.

[24] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, majd azokat súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy vádlottal szemben a büntetési tételkereten belül a középértéknél alacsonyabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt.

[25] A törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges 5 év szabadságvesztés kiszabása, így annak sem az enyhítésére, sem a súlyosítására nem látott lehetőséget.

[26] A vádhatóság érvelése miatt az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdésében szabályozott büntetés kiszabási elv, amely szerint a büntetési tétel középértéke az irányadó, nem jelenti a tételkeret adta lehetőségek negligálását, vagy szűkítését, nem teszi a büntetési rendszert abszolút határozottá, és nem hoz létre büntetéskiszabási kényszerhelyzetet, így semmi sem zárja ki, hogy a bíróság az egyes körülményeket a saját belátása szerint vesse össze, illetve értékelje, azaz a hivatkozott törvényhelyben előírtak alkalmazása nem kötelező érvényű az eljáró bíróságok számára.

[27] Az ítéltábla a börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre ítélest megalapozó törvényhelyeket kiegészíti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontra és a Btk. 35. § (1) bekezdés II. fordulatára hivatkozással.

[28] A szabadságvesztés büntetés börtön fokozata, valamint a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés is törvényes, az elsőfokú bíróság azt is helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak, azonban a fellebbviteli főügyészség alappal hiányolta a nyomozati szakban őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítására vonatkozó rendelkezést, ezért azt a másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint pótolta.

[29] A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás tartamát ugyancsak megfelelőnek találta, azonban a mellékbüntetés törvényhelyeként a Btk. 33. § (2) bekezdését is feltünteti.

[30] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[31] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 752. § (1) bekezdése alapján megtartott tárgyaláson, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően elrendelt letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

[33] A másodfokú eljárás során a fordítással, tolmácsolással, a vádlott kirendelt védőjének díjával, valamint az elsőfokú ítélet kihirdetése után az elfogatóparancs alapján történt előállítással felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) bekezdése, továbbá a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján rendelkezett.

Budapest, 2025. év szeptember hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.434/2023/36. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.51/2025/23. számú ítéletében írt változtatásokkal 2025. év szeptember hó 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év szeptember hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke